

KERK-KRANT

GELOOFS- AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 15

Extra editie 15 ivm coronacrisis

21 juni 2020

Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus Eindhoven en alle andere geïnteresseerden

Thema: Wees niet bang!

Moge de Heer ons zegenen: in deze verwarrende tijd, waarin we minder mensen ontmoeten, afstand moeten houden, de toekomst onzeker is, velen bang zijn. Moge de Heer ons zegenen, ons nabij zijn, ons vertrouwen versterken zodat we minder bang hoeven te zijn;
in de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen.

Wilt u op deze editie reageren of zelf een bijdrage leveren: schroom niet om een bericht te sturen naar onderstaand mailadres.

Redactieadres Kerk-Krant: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

Adres van onze website: augustinus-eindhoven.nl/

Twaalfde zondag door het jaar

Eerste lezing: Jeremia 20,10-13

Het vertrouwen in God helpt Jeremia over zijn moedeloosheid heen.

Jeremia sprak: 'Ik hoor velen fluisteren: Daar heb je "Ontzetting-overal". Breng hem aan.' Ja, we brengen hem aan. Al mijn vrienden willen niets liever dan mij ten val brengen. Ze zeggen: 'Misschien laat hij zich misleiden, dan overmeesteren we hem en kunnen we ons op hem wreken. 'Jahwe is bij mij als een machtig strijder. Mijn achtervolgers vallen neer, ze zullen niet overwinnen. Ze worden diep beschaamd, nooit bereiken ze iets. Hun schande duurt eeuwig, ze wordt nooit vergeten!

Jahwe van de hemelse machten, die alles rechtvaardig onderzoekt, die hart en nieren doorgrondt, laat mij zien hoe Gij u op hen wreekt. Ik heb immers mijn zaak in uw handen gelegd. Zing een lied, een loflied voor Jahwe, want Hij heeft het leven van de arme uit de macht van de boosdoeners gered. *(Bron: rkbijbel.nl)*

Vraag: In de eerste paragraaf spreekt Jeremia zijn vertrouwen uit in God. Vervolgens vraagt hij (in de tweede paragraaf) God om hem te helpen. En ten slotte zingt de profeet een loflied voor God. Wanneer vroeg u God om u te helpen?

Evangelie: Matteüs 10,26-33

Jezus nodigt ons uit niet bang te zijn, want God blijft ons trouw.

In die tijd zei Jezus tot zijn apostelen: 'Weest niet bang voor de mensen. Niets is bedekt of het zal onthuld, niets is verborgen of het zal bekend worden. Wat Ik u zeg in het duister, spreekt dat uit in het licht, en wat ge u in het oor hoort fluisteren, verkondigt dat van de daken. Weest niet bevreesd voor hen die wel het lichaam kunnen doden maar niet de ziel; vreest veeleer Hem die en ziel en lichaam in het verderf kan storten in de hel. Verkoopt men niet twee mussen voor een stuiver? En toch zal buiten de wil van uw Vader niet één mus op de grond vallen. Bij u echter is zelfs iedere haar van uw hoofd geteld. Weest dus niet bevreesd; gij zijt toch meer waard dan een zwerm mussen. Ieder die Mij bij de mensen belijdt, hem zal ook Ik als de mijne erkennen bij mijn Vader die in de hemel is. Maar ieder die Mij zal verloochenen tegenover de mensen zal Ik ook verloochenen tegenover mijn Vader die in de hemel is. *(Bron: rkbijbel.nl)*

Vraag: 'Wees niet bang voor de mensen', zo begint het evangelie. Waarop is deze aanmoediging gebaseerd, volgens u?

Overweging

Goede mensen,

Naast de narigheid van de corona-crisissen zijn er nog tal van andere nare gebeurtenissen in de wereld die ons angstig maken. Naast al dat negatieve dat aandacht krijgt, was er ook veel goeds. Dat liet ons iets zien, voelen, proeven van "het goede leven". Er is veel positiefs te melden: er is meer stilte, we horen de vogels weer fluiten, we hebben oog voor het groeien van de bomen, er is meer rust, minder auto's op de weg en vliegtuigen in de lucht, het milieu herademt, mensen zien om naar elkaar, hebben iets voor elkaar over, helpen, er is een gevoel van samenhang te proeven. Allemaal "goede dingen" die we in haast en drukte waren vergeten. We moesten worden stilgezet door een crisis om dit te ervaren. Ik hoor mezelf en mensen zeggen: 'dat moeten we vasthouden, ook als deze crisis is gekeerd'.

Hebben we weer oog gekregen voor wat ons geschonken is, dat God ons altijd vertrouwt, nooit alleen laat, het goed met ons voorheeft, ons nooit tegensprekt, altijd en overal met ons meegaat, ook al gaan we verkeerde wegen? Bij God komt uiteindelijk alles goed. Vertrouwen wij, kleine zelfbewuste mensen daarop?

Aan de angst die ik ook proef, in deze tijden dat het Covid-19 virus heerst, zie ik dit vertrouwen niet altijd. Er is bij mensen stress (corona-stress) en angst. Angst voor het virus en voor elkaar.

In het evangelie van vandaag hebben de leerlingen van Jezus ook angst. Ze worden gezonden om de blijde boodschap uit te dragen. Ze zijn bang voor de reactie van de mensen: dat ze uitgescholden worden, bedreigd, weggejaagd en uitgelachen. "Wees niet bang!", houdt Jezus hen voor. Als God aandacht heeft voor een paar mussen hoeveel te meer dan voor jullie.

Zelf vind ik het ook niet altijd gemakkelijk om van mijn geloof te getuigen: er is schroom, vrees om openlijk te getuigen van mijn geloof in God, vrees voor de reactie van mensen. Toen ik een keer mijn vrees overwon en in een gelegenheid bad voor ik ging eten, werd ik er op aangesproken. Er ontstond een mooi diepgaand gesprek. Dat gaf me vertrouwen. Na dit gesprek kon ik net als de psalmist zeggen:

'Ik ben niet bang,
ook niet als een heel leger mij aanvalt.
Ik blijf op de Heer vertrouwen,
ook als de strijd begint.' (psalm 27,3)

Dat gevonden vertrouwen, is geen blijvend vertrouwen. Steeds weer moet ik over een drempel heen om getuigenis af te leggen van mijn geloof. Ik denk nu aan een verhaal dat Pauline Valkenet enkele jaren geleden liet

optekende in het dagblad TROUW. Het is een verhaal over twee eenzame mensen met als titel: *Een flink stukje menselijkheid*.

Michele (94 jaar) en zijn vrouw Jole (89 jaar) wonen in een buitenwijk van Rome. Ze zijn bijna zeventig jaar getrouwd. Maar ook al zijn ze samen, ze voelen zich ongelooflijk alleen. De burens zijn op vakantie, er komt helemaal niemand bij hen langs, de enige die hen gezelschap houdt, is de televisie. Na de zoveelste nieuwsuitzending vol ellende wordt het Jole en Michele op een avond te veel. Ze beginnen te schreeuwen en te huilen. Iemand in de straat, belt 112.

Vier politiemensen gaan erop af. Maar eenmaal in het appartement van het bejaarde stel begrijpen de agenten dat het hier niet gaat om een inbraak of een echtelijke ruzie. 'De jongens beseffen dat er iets anders aan de hand is. Hier is geen proces-verbaal nodig. Ze hebben een zwaardere taak: ze moeten twee eenzame zielen geruststellen', schrijft de politie later.

De agenten overleggen even en vragen dan toestemming om in de keukenkastjes te kijken. Ze maken een maaltijd. Het echtpaar eet die avond, in het gezelschap van de politiemannen, een lekker bord pasta. De politie schrijft: 'De agenten maakten geen bijzonder gerecht klaar. Maar het had wel een kostbaar ingrediënt: hun menselijkheid.'

Dit verhaal ontroert me, grijpt me aan om zijn eenvoud. Het is een goddelijk moment voor die twee oudjes. En een ontwapenend gebaar van de agenten, die hun hart geven (= cor dare: je hart geven, geloven). Meer vraagt Jezus ook niet van ons. In dit kleine gebaar doen de agenten wat God van ons allen vraagt.

De agenten overwinnen hun angst door collega's uitgelachen te worden omdat eten koken geen politietaak is. Diep in hun hart weten ze dat wat ze doen het enige juiste is. Eten koken en samen maaltijd houden schept een band, heft eenzaamheid op waardoor verbondenheid ontstaat. Een verbondenheid die verder gaat, langer duurt, tot navolging uitnodigt, de twee oudjes nieuw perspectief geeft en nieuw vertrouwen in mensen, het leven en God.

Dit verhaal geeft mij een inkijkje in het Rijk Gods, een glimp van de wereld waar wij allen van dromen: waar recht wordt gedaan, gastvrijheid heerst, vrede voelbaar is en vreugde straalt van de gezichten van de mensen.

De agenten waren niet bang hun gezicht te verliezen. Hun medeleven met de twee oudjes opende hun hart, gaf hen vertrouwen om voor hen een "goddelijk feestmaal" te bereiden.

De oproep van Jezus 'Wees niet bang voor de mensen' is niet vrijblijvend. Jezus' oproep nodigt ons uit elke dag weer ons hart te laten spreken en niet alleen ons verstand.

René Hornikx

Quarantaine scheidt de lichamen, niet de geesten!

Omdat we elkaar nog steeds niet fysiek mogen/kunnen ontmoeten, hebben we langs de digitale weg aan enkele vaste kerkbezoekers gevraagd hoe het hun tijdens de crisis vergaan is. Deze week de reactie van Hannie Wittgen

Al snel na het bericht van de "lock – down", kwam er 'n klein hoeraatje bij mij naar boven: fijn, meer tijd voor be-ZIN-ning! Ja, héérlijk.....en toch.....heb ik meer tijd dan gewoonlijk besteed aan: kaarten sturen, videobellen met kinderen en kleinkinderen, mailen naar velen, telefoontjes naar familie (o.a. negen broers) en vrienden om te vragen hoe 't met hun gaat. En "last but not least" 'n aantal alleenstaanden, die blij waren om bij ons 'n kopje/ glaasje te drinken, uit te nodigen.

Zelf ging ik meer op in het lezen van boeken, zoals "De kerk van de toekomst", "De zeven zussen", en het oplossen van cryptogrammen en het ordenen/ruimen van de "papierwinkel". Minder verheugd was ik over 't feit, dat ik/wij de "Glorieuze" mensen niet meer ontmoetten bij de vieringen en 't koffiedrinken. Bovendien miste ik het zingen in de kapel en de donderdagse Taizë-gezangen in de Cathrien! En dat nu al drie maanden en.....hoe lang dit nog gaat duren....???

Tot zover deze persoonlijke ervaringen. Maar denk ik aan de wereld in z'n geheel, dan zijn ook daar voor-en nadelen te noemen. Door de recessie zijn vele mensen in financiële nood gekomen. Daarentegen is men minder haastig/rustiger geworden (dit is althans mijn mening). Voor de toekomst dus gunstiger, omdat men meer teVREDEn lijkt te zijn en gelukkig is "met de kleine dingen die 't doen"! Dat is mijn hoop althans!

Zo schreef Erasmus : "ruimte scheidt de lichamen, niet de geesten". Ik vertaal deze tekst in: quarantaine scheidt de lichamen, niet de geesten! En dat is in deze tijd 'n waarheid als 'n koe !! Maar toch..... ik zal heel blij zijn , als ik weer mag knuffelen !!!

HARTelijke digitale knuffels van

Hannie Wittgen-Migchielsen

Hart, bron van liefde

Al sinds de 1765 wordt op de 3^e vrijdag na Pinksteren het Heilig Hartfeest gevierd. Dat is dus dit jaar, 2020, op vrijdag 19 juni. Het feest draait om het hart van Jezus als het symbool van Gods liefde tot de mensen. In de 19^e eeuw worden er verschillende congregaties gesticht die toegewijd zijn aan het H. Hart, en overall worden er in kerken en op pleinen zogenaamde Heilig Hartbeelden' opgericht. Het meest merkwaardige H. Hartbeeld in ons land staat in Eindhoven: een gevaarte van 800 kilo op het puntje van de toren van de Augustijnenkerk! Het krijgt dan ook de bijnaam van 'Jezus, de Waaghals.'

UIT DE TIJD?

De beelden stammen vooral uit de tijd van 'het rijke roomsche leven.' De jeugd heeft er niet veel meer mee. Of? Ik herinner me het verhaal van een van de zusters Augustinessen die indertijd een klooster hadden in de binnenstad van Amsterdam. Hun huis stond open de 'de kleinen', de mensen die niet zo in aanzien stonden. Zo konden de hoertjes – kwetsbare meisjes die door nietsontziende mannen vaak in de val waren gelokt- er even op verhaal komen. Eén van die meisjes, zo vertelde de zuster, zat maar naar het H. Hartbeeld te kijken dat in de kamer stond. 'Ik weet niet wie dat is zuster, maar dát moet wel een goeie man zijn, als hij zó zijn hart laat zien.' Ik vond dit een treffend verhaal: hoe een meisje dat niet meetelt, zo kernachtig weet te zeggen wie die man uit Nazareth is! En waarom vind je in menig café in een of andere hoek een H. Hartbeeld staan? Is het nostalgie, of is het uit behoefte aan een goddelijke mens die hart heeft voor jou?

KOM MAAR!

Persoonlijk houd ik het meest van zo'n Christusbeeld als in Rio de Janeiro, die met een breed gebaar iedereen uitnodigt tot hem te komen, die hart heeft voor alle mensen. Zo werkt ook Jezus de Waaghals nog steeds. Want de augustijnen mogen dan de kerk verkocht hebben aan de Dela, het 121 jarige Christusbeeld met het vlammend hart spreidt zijn armen nog steeds uit naar de stad. 'Juist dat maakt de Paterskerk zo aantrekkelijk voor onze uitvaartonderneming', zei bestuursvoorzitter Edzo Doeve in een kranteninterview. 'Het beeld symboliseert de houding van de augustijnen, die niet naar binnen gekeerd is, maar altijd op de samenleving gericht.'

DE KRACHT VAN EEN BEELD

Begin dit jaar vertelde een Eindhovenenaar mij dat hij een zwerverstype voor de Paterskerk had zien staan. "Die kerk is gesloten jongen!" "Ja, dat weet ik ook wel, maar ik doe hier mijn morgengebed, want Hij staat wel boven op de toren!" was het antwoord. De H.Hartdevotie mag verdwenen zijn, maar niet de kracht van het beeld van die goddelijke mens met het grote hart!

Joost Koopmans osa

Gesprek van Els met Els

Mij is gevraagd een gesprekje te houden met Els Steenberghe met de vraag hoe zij deze Coronaperiode is doorgekomen. Els Steenberghe is een trouwe Glorieux-bezoekster en zit altijd op de eerste rij om maar niets te hoeven missen. Els woont sinds vier jaar in het appartementencomplex "De Veldheer" in de Genneper Parken. Els is een vrouw die zich altijd heeft ingezet voor vele doelen in de samenleving. Zo is zij bijvoorbeeld dertien jaar voorgegaan in de Anthonius van Paduaparochie. Ze was twintig jaar heel actief voor het KWF, zat onder meer in het bestuur en collecteerde op de terrassen van het Wilhelminaplein met als anekdote "Oh, daar komt onze majoor weer aan". Veertig jaar heeft ze voor het Rode kruis haar steentje bijgedragen en begeleidde daar onder andere elke maandag een welfare club voor 20 dames. Al deze activiteiten leverden haar een lintje op. Nu zij tot de leeftijd der sterken is gekomen, vind ze het maar heel saai in deze coronatijd. Ze is aan huis gekluisterd maar als ik zo rondkijk in haar gezellige appartement, dan zie ik overal onderdelen van een kerststal liggen. Ze maakt alles zelf van vilt, kralen en andere versierselen. Maria is op dit moment aan de beurt met een parelkrans om haar hals. Daar geniet ze van en wij genieten van haar altijd durende vrolijkheid en optimisme. Kortom, een vrouw om van te houden.

Els Kuypers-van Wensen

Verlangt u ook zo naar 'ons' gezamenlijke kopje koffie?

Anita van der Kam

Boekbespreking: De Bijbel. Het boek, de verhalen en hun geschiedenis.

De Bijbel is het fundament van ons geloof. Op zondagmorgen worden ons daaruit korte fragmenten voorgelezen en in deze isolatietijd lezen we ze in de Kerk-Krant. Maar wat weten we eigenlijk van het boek zelf? Onder de bondige titel "De Bijbel" schreef de anglicaanse priester en bijbelgeleerde John Barton (geboren in 1948) recent een dik boek over de geschiedenis van de Bijbel. Hij neemt ons mee naar de ontstaansgeschiedenis van het boek dat als geen enkel ander schriftelijk werk de mensheid zo beïnvloed heeft en nog steeds beïnvloedt.

John Barton is een Bijbelwetenschapper maar hij schrijft dit boek vooral ook voor de geïnteresseerde leek. Hij interpreteert niet, maar hij beschrijft hoe de Bijbelverhalen zijn ontstaan, door wie en in welke tijd de verhalen zijn geschreven, hoe de Bijbel zijn huidige samenstelling kreeg en hoe het boek vanaf het ontstaan tot aan de huidige tijd geïnterpreteerd en behandeld werd. Je moet er wel even voor gaan zitten om de inhoud van het werk van Barton tot je te nemen. Het zijn meer dan 700 pagina's en soms overschat Barton de lezer. Het is niet doenlijk om alles wat de man schrijft te doorgronden, maar dat is ook niet nodig om de grote lijn tot je te laten doordringen. Zijn formuleringen zijn niet altijd direct duidelijk en vragen soms om herlezing.

Het Oude en het Nieuwe Testament zijn geschriften waaraan vele auteurs hebben meegewerkt. De boeken zijn geschreven in een volstrekt andere tijd dan de onze en in volledig andere culturele omstandigheden dan de onze. Dat maakt het begrijpen van de Schrift zo ingewikkeld. Barton zegt op pagina 428 hierover: *De Schrift is als een reusachtige kruiswoordpuzzel of een ingewikkeld wandtapijt: ze lijkt totaal niet op enig ander boek dat iemand zou kunnen schrijven. Een eenvoudige of oppervlakkige lezing zal onherroepelijk tot een onjuiste interpretatie leiden.*

Het Oude Testament wordt zowel door het Jodendom als door het Christendom "gedeeld". Barton maakt inzichtelijk hoe verschillend Jodendom en Christendom naar dit deel van de Schrift kijken. Voor het Christendom zijn Oude en Nieuwe Testament nauw met elkaar verbonden vanwege het idee van de vier fasen van de menselijke geschiedenis: schepping en zondeval in het Oude Testament, redding door Jezus (de vier evangeliën) en de redding (de Openbaring). Voor de joden waren de ideeën over redding juist nauw verbonden met de lotgevallen van Israël, die volgens hen te vinden waren in de naleving van de goddelijke Tora.

Barton maakt inzichtelijk hoe wezenlijk de interpretatie is voor onze dogma's. Een voorbeeld hiervan is de Drievuldigheidsleer. Waarom werd deze geloofswaarheid zo belangrijk in onze Kerk terwijl dit onderwerp in het Nieuwe Testament nauwelijks voorkomt. Hij schrijft hierover op pagina 415: *Net als elke tekst die lang blijft voorbestaan, werd hij gezien door opeenvolgende en verschillende lenzen. Misschien zijn we ons pas in de moderne tijd hiervan bewust geworden en zijn we nu weer pas in staat om de originele tekst los te weken van de lagen met interpretaties die erop zijn gestapeld, of denken we dat tenminste.*

Interessant is ook de stelling van Barton over de relativiteit van de interpretatie: *(...) dat de Bijbel bepaalt wat wij geloven, terwijl in werkelijkheid het geloofssysteem van beide geloven (Jodendom en Christendom -FS) tot op zekere hoogte onafhankelijk is van de Schrift, die door elk geloof wordt geïnterpreteerd naar eigen grondbeginselen.*

Het boek van Barton vraagt van de lezer concentratie en uithoudingsvermogen, maar het loont de moeite.

John Barton: De Bijbel. Het boek, de verhalen en hun geschiedenis. Uitgegeven door de Bezige Bij in 2019. ISBN 97 89 4031 48502. Prijs: € 49,99

Frans Savelkouls

Wees niet bang!

In perioden van crisissen zijn wij mensen bang. We hebben dan de neiging om ons te laten leiden door angst terwijl we goed weten dat angst een slechte raadgever is. In deze tijd waarin Covid-19 heerst hebben we angst dat ons leven blijvend overhoop zal worden gegooid. Angst voor mensen, die ons kwaad kunnen doen en besmetten. Angst ook voor onze kleine kanten die anderen schaden. Angst verlamt ons, neemt creativiteit bij ons weg en doet ons leven op halve kracht.

"Wees niet bang! God is je nabij." Dat is de boodschap van het evangelie van deze zondag. Vertrouw op God, horen we bij Jeremia. Hij zal ons helpen om onze weg te vinden, maakt ons enthousiast, reikt uitzicht aan. Zo dat wij een lied van dank voor God aanheffen.

Deze boodschap van Jeremia droeg Jezus uit, en Jezus nodigt ons uit de boodschap uit te dragen dat God ons nooit alleen laat.

Moge ons vertrouwen in God groeien.

Collegiaal overleg met SOVE, Oase, de Oud Katholieke Kerk en De Kapel

In 2019 zijn we als bestuur van de Geloofsgemeenschap Augustinus gestart met dit overleg. Het leek goed informatie uit te wisselen, mede om doublures in de te organiseren activiteiten te voorkomen.

In september 2019 kwamen we op uitnodiging van De Kapel bij elkaar om te praten over een bijeenkomst die we gezamenlijk kunnen organiseren in het kader van het 50-jarig jubileum van De Kapel. In de landelijke bijeenkomst van kleine geloofsgemeenschappen in Roermond in het najaar van 2019 hebben we aangegeven dat wij dit jaarlijks gebeuren graag in Eindhoven willen organiseren in 2020.

Hiervoor zijn we inmiddels een paar keer bij elkaar geweest -de laatste keer digitaal- en besloten is om de bijeenkomst van oktober 2020 een jaar uit te stellen. We verwachten ruim 100 deelnemers en het is niet goed veel energie in de organisatie te steken als het nog onzeker is of het door kan gaan.

Afgesproken is dat we nu uitgaan van 2 oktober 2021. Deze datum kan vastgelegd worden in de agenda's. De Johanneskerk waar de vieringen van De Kapel gehouden worden, wil graag als gastheer optreden.

Opzet van de dag:

- Starten met een korte viering met gezang
- Koffie met kennismaken van de deelnemers en bespreken met welke vragen men is gekomen, waar men hoopt antwoord op te vinden.
- Eén spreker die het overall thema op een wat hoger niveau neerzet, ter inspiratie en met een uitdaging aan de workshops.
- Vier inleiders, 1 per workshop.

Het gespreksthema van de dag is de uitdaging aan kleine geloofsgemeenschappen op welke wijze men haar maatschappelijke betrokkenheid kan tonen. Als maatschappelijke thema's zijn gekozen:

- Vreemdelingenhaat
- Zorg voor de wereld, de aarde (natuur, schepping)
- Diaconie, sociale cohesie, zorg voor elkaar
- Zorg ex-delinquenten

Er lopen al contacten met instanties die aan onze uitnodiging gehoor willen geven. Daarnaast zoeken we een key-note spreker ter inspiratie en met een uitdaging aan de workshops later op de dag. Afsluitend denken we aan een optreden van een koor.

We zijn heel enthousiast over de onderlinge contacten met bestuursleden van deze geloofsgemeenschappen. Er wordt informatie uitgewisseld en we bezoeken ook elkaar vieringen/activiteiten. We denken een goede opzet te hebben gevonden voor de ontmoetingsdag in oktober 2021 en zien met vertrouwen het welslagen tegemoet.

*Namens het bestuur van de Geloofsgemeenschap Augustinus,
Carla Piscaer, secretaris*